

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Reinhardt, Mathilde Wilhelmine FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1875-11-15)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Reinhardt, Mathilde Wilhelmine FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1875-11-15)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 173. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000058.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Frederiksværk, Tirsdag 15. Nov. 1875.
Til Mathilde Reinhardt.

Tak for Dit sidste Brev, der satte mig endel Fluer i Hovedet.¹⁾ Men Sagen er den, at det Liv og det Mod, som absolut skal til for at træde mere umiddelbart offentligt frem, end det ellers skeer gennem mine Arbejder, det har jeg ikke længer; men i det Øjeblik — som nu i Dit Brev — der purres til mig og jeg derved stimuleres, farer Lysten og Ævnen op i mig paany, og jeg synes, jeg kunde gøre det, ja, jeg tager endogsaa paa Forhaand Del i det heldige Udfald af Sagen. Men jeg er bleven træt og tung, og der er ingen Springfjeder mere i Modets Vinger; det flyver op og daler ned i samme Stund, og oven paa en saadan Akt er det blot endnu tungere end før. Men heller ikke løftes man til noget Stortværk paa dette lille, lune, magelige Sted. Man skal tvinges til en hel Del, som i sin Udførelse desuagtet har den frie Tilskyndelses aandelige Præg, og denne Tvang har født meget af Det, man kalder Stort her i Verden. Jeg elsker overordentligt den Fred og Ro, jeg her har; men dette er paa ingen Maade gavnligt for mig, saalænge jeg vil være med paa Listen i det offentlige Liv. Og en Fare er der heri, som paa en Maade frister mit naturlige Hang; thi jeg vil helst være fri for ethvert ceremonielt og selskabeligt Hensyn til Verden. Nu, det er jo saa forbi med denne Vinter, og maatte jeg kun faa mit Arbejde fyldigt og godt sluttet herude, da har jeg Intet at klage over, kun Alt at være fornøjet med; s. 174thi dette Aar har været tungt, tungere, end Nogen aner. Mærkelig nok, slutter det netop idag; det er idag et Aar siden, at jeg, syg paa Sjæl og Legeme, drog herud, og, da jeg iaften for et Par Timer siden gik min ensomme Tur gennem Krudtværksalléen, hvor de tungsindige Klokkeslag varsle Hjulenes Drejning i Minutter, følte jeg inderligt, hvormeget lettere og klarere min Aand nu var imod for et Aar siden paa samme Vandring, hvor mit tunge Sind ikke kunde fornæmme eller ane en Lysning, men kun føle Dødens Nærhed i Alt.

I April 1876 blev Fru Thoresen kaldt op til Christiania, hvor hendes ældste Søn Thomas laa dødssyg paa Hospitalet af Tuberkulose og snart efter udaandede.

Da hun var vendt tilbage, besluttede hun, for at skaffe sin yngste Søn en videnskabelig Uddannelse i Ingeniørfagene, at bryde op fra Frederiksværk og sammen med Axel at rejse til Zürich, for at Sønnen der kunde blive indskreven ved „Polytechnicum“.

I Efteraaret 1876 rejste hun da Syd paa, og fraegnet et kort Besøg i Kjøbenhavn i Eftersommeren det følgende Aar blev hun sammen med sin Søn i Zürich i halvfjerde Aar til ud paa Vaaren 1880.

Herfra ere da de følgende Breve daterede.